

Puterea tămăduitoare a cuvântului

Î.P.S. **TEOFAN SAVU**
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

O privire onestă asupra omului contemporan arată o nevoie acută de vindecare.

Rănit de mediul în care trăiește sau de alegerile sale greșite, moștenind, poate, de la înaintașii săi, o serie de neputințe sau alegînd, de bună voie, să poarte povara semenilor săi, omul caută mîngîierea cea tămăduitoare. Unii caută în Dumnezeu tămăduirea de multele răni așezate pe suflet; alții o fac fără de Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu sau în indiferență față de Dumnezeu. În oricare din aceste situații, cuvîntul rostit și cuvîntul scris au un rol bine definit.

Omul aflat în relație cu Dumnezeu cunoaște faptul că tot ceea ce cuvîntă, tot cuvîntul său este în legătură cu Cuvîntul Tatălui care trimite pe Mîngîietorul, Duhul Sfînt, Cel care „învăță toate” (Ioan 14,26). Sesizăm, aici, o legătură strînsă între *mîngîierea* Duhului Sfînt și *învățătura* așezată la inima omului, între *duh* și *cuvîntul* în care „se toarnă Duhul”, ca să evocăm o imagine pe care o întîlnim la Cincizecime, preluată de la proorocul Ioil (v. FA, 2, 17 și Ioil 3, 1). Putem spune că Hristos Domnul, care este *Cuvîntul* Tatălui, a mijlocit, pentru o lume orfană, un *Mîngîietor* care „învăță toate” și care, prin Darul Său, tămăduiește orice boală și orice neputință.

Ce se întîmplă însă cînd cuvîntul omului este despărțit de Duhul „*de viață făcător*”? Prin duhul cuvintelor care ies dintr-o astfel de inimă, lumea este aruncată în brațele plictisului, dezbinării, neorînduiei sau chiar ale apostaziei.

Sînt, așadar, două chipuri ale cuvîntului. Unul îmbrățișează delicat, mîngîietor, tămăduitor întreaga ființă și pe toți laolaltă. Celălalt desparte, dezbină și, în cele din urmă, rănește.

Despre efectele benefice sau malefice, tămăduitoare sau aducătoare de răni pe care le poate avea cuvîntul asupra omului, au ajuns a se pronunța și oamenii de știință. Experimentele făcute au demonstrat că un cuvînt, rostit sau doar gîndit, poate influența structura materiei, mai cu seamă structura apei. Dacă cineva rostește un cuvînt bun sau are un gînd pozitiv, apa, atunci cînd îngheață, cristalizează în forme regulate, plăcute, precum sînt fulgii de zăpadă. Dacă, dimpotrivă, se rostesc blesteme sau cuvinte grele, atunci ochiul microscopului sesizează în apa înghețată forme urîte, neregulate, haotice, tulburătoare. Or omul, avînd un trup alcătuit în mare parte din apă, cu atît mai mult va fi sensibil la orice cuvînt sau gînd care se rostește în preajma sa. De aceea în preajma unui om

duhovnicesc, avînd cuvîntul rugăciunii, orice suflet se simte mai liniștit, se odihnește, cum se mai spune în spiritualitatea răsăriteană. A fi însă în preajma celui chinuit de gînduri rele, slobod la gură și grabnic la a judeca pe alții, nu aduce decît o stare de neliniște și disconfort, chiar dacă acela nu ar rosti nici un cuvînt cu voce tare.

Binecuvîntare sau blestem. Cuvînt sau necuvînt. Rănire sau tămăduire. În fața omului se află alegerea.

Textul sacru al Scripturii și discursul Sfinților Părinți mărturisesc despre cuvîntul aducător de mîngîiere și vindecare spirituală. În Epistola către Romani, marele Pavel atrăgea atenția celor din „cetatea eternă” că „*toate cîte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdarea și mîngîierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde*” (Romani 15, 4). Dacă se apleacă cu această deschidere asupra textelor scripturistice, omul prepară, din fiecă slovă, cîte un medicament pentru multele lui și ale lumii neputințe și răni.

Pornind de la *Cuvîntul* lui Dumnezeu, citit în *Duhul* lui Dumnezeu, omul insuflă cuvintelor *duh de vindecare*, iar, prin aceste cuvinte, semenii primesc și Duhul cel bun, care mîngîie și alină suflete rănite. Și nu e lucrare mai importantă pe fața pămîntului decît aceea de a obloji și odihni pe fratele, prin care se poate dobîndi pacea lui Hristos, acea pace statornică, solidă, vindecătoare, ce nu poate fi distrusă, furată sau pervertită.